

«Γυναίκες και λουλούδια» «Το παραμύθι της Σταχτοπούτας»

(ΘΕΑΤΡΟ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ (ΜΠΟΥΡΝΕΛΗ), ΘΙΑΣΟΣ Χ. ΕΥ-
ΘΥΜΙΟΥ, Ρ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, ΜΠΕΛΙΝΤΑΣ, ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ
ΒΡΑΝΑ. ΜΟΥΣΙΚΗ Κ. ΚΑΠΗΝΗ. ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΕΣ — ΣΚΗΝΟ-
ΘΕΣΙΑ ΓΙΑΝΝΗ ΦΛΕΡΥ. ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΕΣ ΡΙΑΚΟΝΙ)

Λες και όλοι οι επιθεωρηστο-
γράφοι μας, από κοινού, συμφώ-
νησαν να μη γράφουν φέτος επι-
θεώρηση. Γιατί το είδος αυτό,
αν δεν πάρει αίμα από την πο-
λιτική και κοινωνική σάτιρα, εί-
ναι ανύπαρκτο, ψόφιο. Και στον
«Κήπο», λοιπόν, οι συγγραφείς

Ο Χρ. Ευθυμίου και η Ντόρα Γιαν-
νακοπούλου σε μία σκηνή του χορο-
δράματος «Σταχτοπούτα»

προσπάθησαν να στήσουν επιθε-
ώρηση με έρξας σάτιρας. Όλα
τα γεγονότα της πολιτικής και
κοινωνικής ζωής φτάνουν στην
πέννα τους (ή στη Σκηνή;) με
τέτοια σουρντίνα, ώστε, προς
στιγμήν, τα χάνεις και νομίζεις
ότι δεν ζεις στην Αθήνα. Στο
νούμερο, λ.χ., για την Κύπρο,
ενώ για τους Τούρκους ισχύει το
Μάλτα γιόκ, για τους συγγρα-
φείς ισχύει... Αμερική γιόκ!
Γιατί όσο δεν τη βρήκε ο αεί-
μνηστος Τούρκος ναύαρχος τότε
τη Μάλτα, άλλο τόσο δεν μπόρε-
σαν... να ανακαλύψουν οι συγ-
γραφείς σήμερα την Αμερική.
Κι όμως, πρέπει να μπερδεύεται
διαρκώς στα πόδια τους. Ή, ό-
ταν παρακολουθείς νούμερα για
το «Πόθεν έσχες», και δεν ακούς
ούτε τη λέξη ο ι κ ό π ε δ α,
διερωτάσαι αν οι συγγραφείς
ζούνε στην Αθήνα, και αν το
θεάτρο του Κήπου βρίσκεται δί-
πλα στη Βουλή, όποτε κάποια...
άθεσποτη κυνδέντα θάφτανε κι
ως αυτούς.

Πέρα απ' αυτά, υπάρχει —
ας μας επιτραπεί η κρίση — μια
συνειδητή προσπάθεια να παρου-
σιάζεται η κατάσταση της Έλ-
λάδας επί Καραμανλή, όμοια με
τη σημερινή. Αυτό εκφράζεται
ιδιαίτερα στο νούμερο «Αθήνα
— Χαννολουλού», όπου οι Κα-
ραμανλής και Παπανδρέου κά-
νουν σχεδόν... αστεία γύρω ά-
πο το πρόγραμμά τους και δινε-
ται η ευκαιρία στον Καραμανλή
να βγει και από... πάνω! Α-
κόμα και στο καλύτερο νούμερο
της βραδιάς — χάρη στη Ρένα
Βλαχοπούλου — πεταγεται κ' η
κουδεντούλα «μαύρη ή άρα που
έκανε τον ανέκδοτο». Ο ίδιος
θίασος παλιότερα κ' επί... Κα-
ραμανλή ακόμα, είχε δρεξή να
δίνει επιθεώρηση με πολιτική
σάτιρα, που δρισκόταν σε αντα-
πόκριση με τα γεγονότα και με
το αίσθημα του κοινού. Τώρα
προσπάθησε να διαμορφώσει
εγνώμη στο κοινό για την πο-
λιτική μας κατάσταση. Αλλά ού-
τε τη γνώμη του κοινού άλλαξε
κι ούτε επιθεώρηση έκανε.

Όσο για τη φόρμα, αφόρητη
ρουτίνα. Είναι αδύνατο να βλέ-
πεις το Κυπριακό να εκφράζεται
από σεισμογύδες, που παριστά-
νουν τα ναυακία, ακκιζόμενα εις
τα νερά του Αιγαίου! Ούτε η
έπαρχία δεν σηκώνει τέτοιο γού-
στο σήμερα. Αμ εκείνη η καθο-
δος της Μπελίντας από τα ύψη,
Κρύωντας η καρδιά του θεατή,
νομίζοντας ότι βράζει σε τσίρ-
κο, κι από στιγμή σε στιγμή θα
υκρεμιζόταν η χριστιανή. Ο
«Αμλετ» τὰ ξέρει όλα, ήταν ά-
πο τα καλύτερα νούμερα ως έκ-
τέλεση και έμπνευση, καθώς και
το «Άγιε μου Σιδερέα», όπου
με μπρία η Ρ. Βλαχοπούλου δια-
σκεδάζει το κοινό.

Λειψά τα νούμερα «Μαθητικά
συνοίτια», «Πόθεν έσχες», «Η
μουσική πολιτεύεται». Κ' εδώ,
λοιπόν, άπουσία σπινθηροβόλου
θεατρικού λόγου, μέτρια μουσι-
κή, και δ.τι άλλο θές, εκτός από
επιθεώρηση. Αν μη οι ηθοποιοί
Κ. Μποζώνης, Σ. Παράδας, Γ.
Κάπης, Σπεράντζα Βρανά, Σού-
λη Σαμπάν και Ρένα Βλαχοπού-
λου, δεν βγάινε να δούμε τίπο-
τα. Ακόμα και το μοντένο χο-

ρευτικό της Λίντας. Αλμα και
του Φλερύ, τούτη τη φορά, δεν
είχε τί φινετσα που διακρίνει
τη δουλειά των δυο αυτών καλ-
λιτεχνών. Όσον αφορά το μπαλ-
λετο — δεν θέλουμε να θίξουμε
ούτε πρόσωπα ούτε επαγγελμα-
τίες — κρίμα τὰ λεφτά που ξο-
δεύονται.

Αν έλειπε το τελευταίο τρα-
γούδι της Ρένας Βλαχοπούλου
με τον πόθο της είρηνης δεν
θα είχαμε τί να χειροκροτη-
σουμε.

Το δεύτερο μέρος του προ-
γραμματος ήταν το παραμύθι της
Σταχτοπούτας, καμωμένο κατι
άνανεσα σε χορόδραμα και...
δράμα. Δεν άποκρούουμε τη με-
ταφορά του παραμυθιού στη
σκηνή, υπό τον όρο να πάρει
σκηνική φόρμα, που νομίζουμε
ότι τελικά δεν την πήρε. Η επι-
φύλαξη μας άρχίζει από το δε-
καπνετασύλλαβο, που η χρήση
του έπρεπε να ήταν πιό μετρημέ-
νη, γιατί μάς θύμιζε... Γκόλφω.
Ένα θετικό στοιχείο ήταν η
χρησιμοποίηση της Ντόρας Γιαν-
νακοπούλου και του Χρ. Πάρλα.
Ατυχώς όμως, οι δυο καλοί αυ-
τοί ηθοποιοί, μαζί με τον Χ. Ευ-
θυμίου, είχαν την πλάνη να κου-
βαλάνε μαζί τους μια υποκριτι-
κή ποιότητα, η οποία δεχότανε
βίαιες προσβολές από το υπό-
λοιπο πλήρωμα. Δεν ήταν άσχη-
μη η ιδέα, τις δυο κόρες να τις
υποδυθούν οι Μποζώνης και Πα-
ράδας. Αλλά δεν μπόρεσαν να
κρατηθούν στα όρια της γελοιο-
γράφησης των ρόλων και φτά-
νανε στο γκροτέσκο, που δεν
χρειάζότανε. Η παρένθεση του
μπαλλέτου — που ούτε μ' ένα
βάλς δεν μπόρεσε να δεθεί με
το υπόλοιπο έργο — είχε πολ-
λές κακογουστιές. Κείμενο δέ το
τελευταίο... κοστούμικα, δεν
ήταν, συμπαθέστε μας, ούτε για
... Βαλκάνιους, όπως λέγανε κά-
ποτε. Από τους ηθοποιούς ξεχω-
ρίζουμε τη Ντόρα Γιαννακοπού-
λου, που μεταφέρε στην ελαφρά
σκηνή την ποιότητα της υποκρι-
τικής, τη χάρη της φηγούρας της
και το τέμπρο της φωνής της.
Έπαιξε παραμύθι, και με το λό-
γο, και με το τραγούδι της (πο-
λύ ώραίο το πρώτο), με την κι-
νηση και το παίξιμό της. Για
τον έξαιρετο ηθοποιό Χ. Πάρλα,
έπιφυλάχτηκε ένας ρόλος πολύ
ελαφράτος. Ο Χ. Ευθυμίου έπαι-
ξε τον «τρελλό» ρεπερτορίου, με
τον καμπανιστό λόγο του δεκα-
πεντασύλλαβου.

Κ' έπειδή τὰ παραμύθια έχουν
και... επιμύθιο, ποιά ήταν το έ-
πιμύθιο του παραμυθοδράματος;
Η αλήθεια είναι πως κάποτε οι
φτωχοί έναποθέταν το θρίαμβο
της δικαιοσύνης στο παραμύθι.
Αν, βέβαια, το παραμυθοδράμα
μάς έδειχνε ακριβώς αυτόν τον
πόθο, νομίζουμε πως θα αξιολο-
γούσε το λαϊκό μας πολιτισμό.
Σήμερα όμως, που οι «φτωχοί»
έχουν αναλάβει μόνοι τους το
θρίαμβο της δικαιοσύνης, δεν το
σπκώνει ο θεατής να του λες ότι
και σήμερα περιμένει την τύχη
της Σταχτοπούτας καν άλωστη κο-
πέλλα. Γέμισαν άλλωστε από
τόσες «αφτίστες» τὰ καμπάρε-
της Μ. Ανατολής, όπου κυνηγά-
νε τὰ τελευταία έναπνομείναντα
δασιλόποδα, ώστε το παραμύ-
θι της Σταχτοπούτας μόνο σαν
έναν κλαυσιγέλωτα τραγικός θα
μπορούσε να δοθεί σήμερα.

Τα σκηνικά βοηθήσανε γενι-
κά στην αξιοποίηση του σκηνι-
κού χώρου.

ΣΤΑΘΗΣ ΙΩ. ΔΡΟΜΑΖΟΣ